

51.
JIRÁSKŮV
HRONOV

**Národní přehlídka
amatérských
divadelních souborů**

**pořádaná v rámci Festivalu zájmové umělecké
činnosti 1981, na počest XVI. sjezdu KSČ,
60. výročí založení KSČ
a voleb do zastupitelských orgánů**

**51.
JIRÁSKŮV
HRONOV**

1. - 8. SRPNA 1981

Letošním ročníkem vstupuje Jiráskův Hronov do druhého padesátiletí. Při jeho přípravě usilovali ti, kdo se na organizaci podíleli navázat na všechny dosavadní bohaté zkušenosti. V koncepci 51. Jiráskova Hronova bylo stanoveno ideové zaměření tak, aby se tato vrcholná přehlídka amatérského divadla stala důstojným příspěvkem kultury k letošnímu politicky tak významnému roku.

V celé své šedesátileté historii usilovala Komunistická strana Československa o úzké sepectí nejpokrokovějších tvůrců s bojem dělnické třídy o lepší život pracujících, ale snažila se přitom také o využití našeho bohatého kulturního dědictví. Nikdy se nauzavírala před okolním světem, ale v duchu proletářského internacionalismu využívala pro svůj boj vrcholných hodnot světové kultury.

Je zcela přirozené, že v roce 60. výročí založení KSČ a jejího XVI. sjezdu mají v programu Jiráskova Hronova své místo díla našich i světových klasiků vedle her současných autorů našich, sovětských i dalších. Jiráskův Hronov je nejen přehlídkou nejvyspělejších amatérských divadelních souborů, ale i školou amatérského divadla. Také tento rys Jiráskova Hronova je v letošním ročníku zdůrazněn zařazením tří studijních představení, organizováním dalších dvou tříd Klubu mladých divadelníků, zařazením dvou odborných přednášek do mimodivadelního programu, ale také pořádáním odborných seminářů.

XVI. sjezd Komunistické strany Československa ve svých závěrech zdůraznil významné místo kultury v životě rozvinuté socialistické společnosti. V nedávných volbách do zastupitelských sborů vyjádřil náš lid spontánně podporu tomuto programu.

Nechť i Jiráskův Hronov je skromným příspěvkem k realizaci tohoto programu, nechť jeho vykročení do druhého padesátiletí je úspěšné.

RADOMIL KRYL,
předseda organizačního
štábu 51. Jiráskova Hronova

Večer z díla Aloise Jiráska

Nastudovali členové divadelních souborů
SZK MAJ Hronov, SZK Nové Město nad Metují
a SZK Červený Kostelec

Jiráskovo divadlo - pátek 31. července 1981 v 19 hodin

Uspořádal:
Josef Vavříčka
Režie:
Josef Vavříčka
Návrh scény:
Vratislav Habr
Realizace scény:
Pavel Matyska, Bedřich Beran, Jaroslav Kubec
Hudba:
Miroslav Houštěk
Světla:
Jiří Glück, František Jirásek
Zvuk:
František Vacek
Text sleduje:
Marcela Fendrychová
Osoby a obsazení:
Úvod
František Prostředník — próza
Bedřich Beran — báseň
VOJNARKA
Selka — Věra Prouzová
Antonín — Zdeněk Zelený
OTEC
Divíšek — Jiří Kubina
Jan — Pavel Urban
Křivda — Josef Kindl
GERO
Želibor — Pavel Tošovský
LUCERNA
Mlynář — Miloš Fendrych
Hanička — Jana Pašťálková
Babička — Vilča Štelzigová
Vrchní — Lubomír Červený
Braha — Miloslav Benda
Klásek — Bedřich Beran
Klásková — Jaroslava Červená
PAN JOHANES
Kačenka — Libuše Tošovská
Kořenářka — Vilča Štelzigová
Vagant — Zdeněk Zelený
JAN ROHÁČ
Jan Roháč — Miloš Fendrych
Sigmund — Luboš Červený
Šlik — Bedřich Beran
Háček — Zdeněk Zelený
1. husita — Vladimír Forman
2. husita — Ladislav Jirman
1. žoldnér — Ladislav Stránský
2. žoldnér — Aleš Cvrkal
1. páže — Jana Pašťálková
2. páže — Ludmila Hrochová

Divadelní soubor TYL Kulturního klubu pracujících
Čelákovice

Alois a Vilém Mrštíkové

Maryša

Jiráskovo divadlo - sobota 1. srpna 1981
v 16 a v 19.30 hodin.

Režie:

Josef Kettner, DJW Praha

Scéna a kostýmy:

Eliška Peroutková, j. h.

Choreografie:

Alena Skálová, Daniela Tišnarová,
Chorea Bohemice Praha

Hudba:

Jan Rokyta, Čs. rozhlas Ostrava
Jiří Šimon, FS Barrandov Praha

Dramaturg:

František Petiška

Technika:

František Dragoun, Václav Hladík, Václav Hrdlička,
Jan Korčák, Miroslav Páv, Josef Šrámek, zasloužilý
pracovník kultury, Jaromír Šraml, Alexej Tubl,
František Kadeřábek

Text sleduje:

Květoslava Urbanová

Osoby a obsazení:

Líza, sedlák — Ladislav Lhota, j. h. nositel zlatého
odznaku J. K. Tyla

Lízalka, jeho žena — Magdalena Šrámková, nositelka
zlatého odznaku Zasloužilý pracovník kultury

Maryša, jejich dcera — Marie Marková

Rozára, služka — Anna Müllerová

Vávra, mlynář — Václav Urban

Francek, rekrut — Jiří Krátký, Karel Řípa

Horačka, jeho matka — Milada Klimentová,

Zora Jiráková, zasl. umělkyně

Strouhalka, Maryšina teta — Miroslava Zemličková

Strouhal, její muž — Jan Korčák, nositel zlatého
odznaku J. K. Tyla

Stařenka, Maryšina babička — Božena Jarošová,
Soňa Wretzelová

Hospodský, Franckův poručník — František Hochman

Hospodská — Jaroslava Homolová

Pavel, řeznický tovaryš — Jiří Bartůšek

Soudní sluha — Jiří Červinka

Buček, soused — Václav Shrbený

SLOVO O SOUBORU

DS Tyl je členským souborem SČDO a souborem Kulturního klubu pracujících v Čelákovcích, který je nositelem Rudé stuhy ÚRO. DS Tyl navázal na více jak stoletou tradici ochotnického divadla v našem městě a od svého založení v r. 1941 se stal, hlavně v posledním desetiletí po začlenění do KKP, významným článkem kulturně výchovné práce v Čelákovcích.

Profesionální spolupráce s režisérem Josefem Kettnerem, s Jiřím Hrašem i se zasloužilou umělkyní Zorou Jirákovou a s hercem Františkem Skřípkem velmi přispěla ke zvýšení kvality práce celého souboru a přinesla výrazné výsledky jako např. účast na Festivalech ruských a sovětských her ve Svitavách, na Wolkrově Prostějově, na Národní soutěži ruských a sovětských her ÚRO v Jihlavě, pravidelnou účast na okresních, krajských, mezikrajských i národních přehlídkách, letos v červnu reprezentaci ČSR na XXI. československé přehlídce ochotnických divadelních souborů ve Spišské Nové Vsi a nyní již v pořadí třetí vystoupení na Jirákově Hronovu.

V souboru jsou čtyři členové nositelé Zlatého odznaku J. K. Tyla a manželé Šrámkovi jsou nositeli čestného titulu Zasloužilý pracovník kultury. Vedle zkušených členů je v souboru hodně mladých lidí, kteří rádi věnují svůj volný čas k této dobrovolné zájmové umělecké činnosti. Pro naši práci máme plnou podporu v KKP, ve zřizovateli ZV ROH TST k. p. TOS, nositeli Řádu práce, ale i v městských orgánech, které si této naší práce váží a oceňují ji.

Vyznamenání, kterého se nám letos opět dostalo účastí na Jirákově Hronovu (loni jsme zde na jubilejním 50. ročníku hráli hru Jiřího Hubače Ikarův pád), si velmi ceníme a budeme se snažit, abychom s Maryšou brří Mrštíkú nezklamali své přátele — hronovské diváky.

SLOVO REŽISÉRA

„Po šesti letech se opět vracím s čelákovickým souborem DS Tyl k novému nastudování „Maryši“. Tento návrat je pro mne lákavý a zároveň vzrušující. Důvodů, proč tato inscenace vznikla, je hned několik. Předně je to nový režijní pohled na tento skvost v české dramatické tvorbě, inspirující hudba, ale i choreografie, scénografie a v neposlední řadě zajímavá práce s hereckým souborem, s nímž jsem prošel šestiletou amatérskou poutí. To mne natolik ovlivnilo a zaujalo, že jsem se pokusil hledat novou formu a nové výrazové prostředky, kterými bych dnešnímu divákovi „Maryšu“ současně vyložil. Přál bych si, aby inscenace přinesla radost a uspokojení všem, kteří se na jejím zrodu podíleli a zároveň dala divákovi podnět k zamyšlení.“

Josef Kettner

Soubor Na žíněnkách při ZV ROH ZŠ v Ostravě 3 -
- Hrabůvce, Místecká 134

**Jan Otčenášek -
Saša Lichý**

Romeo, Julie a tma

SZK ROH MAJ Slávie - neděle 2. srpna 1981
ve 14.30 a v 17 hodin

Režie:
Miloslav Čížek, DPB Ostrava

Představení řídí:
V. Hochová

Návrh scény:
M. Čížek, J. Seidl

Výstavba scény:
František Štefek, Zdeněk Bednařík

Kostýmy:
Jiřina Kostruhová s kolektivem

Rekvizity:
Zdena Chovancová s kolektivem

Technika:
Rostislav Remiáš s kolektivem

Text sleduje:
Milena Štětařová

Osoby a obsazení:

Pavel — Vladimír Javorský
Ester — Jana Beroušková
Otec Bašta — Jiří Seidl
Matka Baštová — Zdena Štefková
Čepek — ing. Petr Böhms
Rejsek — Gustav Richter
Jiří Junek, malíř — František Schmid
Pištorová — Vladimíra Hochová
Bedrna, domovník — Pavel Gesierich
Erna — Jana Chudářková
Rotenfýra — ing. Miroslav Chudárek
Dívka — Jarmila Jochymová
Ilona Schikorová

SLOVO O SOUBORU

Amatérský divadelní soubor „Na žíněnkách“ vznikl 11. října 1976. Zřizovatelem se stalo SRPŠ při základní devítileté škole v Ostravě-Hrabůvce, Místecká 134, patronát nad souborem převzala od samého počátku jednotka Lidových milicí Vítkovických železáren a strojíren Klementa Gottwalda, závod 7 - doprava. 29. června 1981 se stal zřizovatelem souboru závodní výbor ROH při základní škole v Ostravě-Hrabůvce, Místecká 134.

Členové souboru se rekrutují většinou z řad pedagogů a jejich rodinných příslušníků, z bývalých žáků školy, z řad studentů i učňovské mládeže. Název Souboru Na žíněnkách vznikl 21. 12. 1978, protože domovskou scénou divadla je malé jeviště v tělocvičně školy.

První inscenací byla hra Bena Jonsona Lišák Volpone, kterou soubor sehrál celkem desetkrát. V městské přehlídce amatérských divadelních souborů v Ostravě byla oceněna výprava. Následovala hra Michala Bulgakova Ivan Vasiljevič nebo Domovník carem. Na Městské přehlídce amatérských divadelních souborů v roce 1978 získal ing. Petr Böhms cenu za nejlepší mužský výkon a stejného ocenění se dostalo Gustavu Richterovi na Festivalu přátelství. Následovalo nastudování Balady z hadrů Voskovce a Wericha. S touto hrou vyhrálo divadlo v roce 1979 hlavní cenu na Městské přehlídce amatérských divadelních souborů a slovesnosti — Pohár osvobození Ostravy Sovětskou armádou. Balada z hadrů se dosud reprízovala osmkrát.

Inscenaci Souboru na žíněnkách zhledli diváci v různých místech Severomoravského kraje (např. v Jakubčovicích, na Ostravici, v Bruntále, Hrabyni, v Odrách, v Petřvaldě a jinde). S každou hrou zajíždí divadlo do Čierné při Čadci, kde se nachází družební škola.

Se souborem na žíněnkách pracuje téměř od samého začátku herec Miroslav Čížek, člen Státního divadla v Ostravě, činohry Petra Bezruče, který zprvu působil jako odborný poradce a od třetí inscenace jako režisér. Jeho zásluhou je zabezpečen kvalitativní vzestup souboru.

SLOVO O HŘE

Nyní přichází divadlo s hrou Jana Otčenáška a Saši Lichého Romeo, Julie a tma, která se dosud reprízovala čtrnáctkrát. U příležitosti Mezinárodního roku invalidů bylo představení sehráno pro Český svaz invalidů v Ostravě. Na XXI. krajském festivalu amatérského divadla a slovesnosti v Odrách získal soubor hlavní cenu poroty, Jana Beroušková a Vladimír Javorský ceny za herecké výkony. Na divadelním festivalu Petřvaldský podzim obdrželo divadlo řadu čestných uznání. Na krajské postupové soutěži dostal Soubor na žíněnkách diplom za umělecky přesvědčivou kolektivní výpověď v inscenaci J. Otčenáška a S. Lichého Romeo, Julie a tma. Porota doporučila zařadit inscenaci na Jiráskův Hronov 1981. Na Městské přehlídce amatérského divadla a slovesnosti v Ostravě-Porubě to byla opět hlavní cena — Pohár osvobození Ostravy slavnou Sovětskou armádou. Ceny za herecké výkony obdrželi ing. Petr Böhms a Vladimír Javorský.

Divadelní soubor MěstKS Vodňany ŠUPINA

**Václav Kliment
Klicpera**

Každý něco pro vlast

**Jiráskovo divadlo
Neděle 2. srpna 1981 v 16 a v 19.30 hodin**

Režie:

František Zborník

Scéna:

ing. arch. Libor Erban

Hudba:

Karel Rychtařík, Jiří Král

Texty písní:

František Zborník

Realizace:

Pavel Hrdina, Karel Řehoř, Vlastimil Pártl

Technická spolupráce:

Bohumil Chán, Bohuslav Šikl

Osoby a obsazení:

Správcová — Jarmila Chánová

Správce — Zdeněk F. Plachta

Minka, jejich dcera — Eva Mašlková

Jesenský — František Zborník

Učedníci a sluhové — Miroslav Vlček

Slečna z Boudy — Hana Keršlágrová

Slečna z Votrubů — Iveta Vaňková

Slečna z Veverků — Alena Hálová

Pan z Pytlů — Miroslav Procházka

Pan z Partesu — Jan Hála

Pan z Mláta — Karel Č. Rychtařík

Dívka s míčem — Hana Kvasničková

Muž s nástroji — Josef Čábelka

SLOVO O HŘE

Konstatování, že „vše má svůj rub a líc“ se občas objeví v nevážných kupletech stejně jako ve vážných proslovech. Zřejmě to vše je člověku potřebné: kuplety i proslovy, ruby i líce, aby ze džbánů života neupíjel jen po pečlivě odměřených lžičkách, ale měřil plnými ústy. Někdy totiž hořká kapka zesládne po třetím doušku (viz víno košťované Janem Nerudou a některými feudály), jindy však plná ústa neodhalí vůně jemné a ušlechtilé.

Divadlu Šupina je vlastní spíš ten nevážný pohled na svět. Ne však znevažující. Pokud se umíváme nad některými jevy v souvislosti s národním obrozením, není to proto, že bychom si našich předků — buditelů nevážili, ale protože i velká doba mívá své nahořklé vůně a nezasmát se jim znamená ubrat na velikosti jí i sobě. Ani buditelé ani současníci si to, jak jsme přesvědčení, nezaslужují.

SLOVO O SOUBORU

Divadlo Šupina, jehož zřizovatelem je Městské kulturní středisko Vodňany, pracuje od roku 1974. V roce 1978 soubor nastudoval hru F. Tetauera Úsměvy a kordy, se kterou se zúčastnil 49. Jiráskova Hronova. Zajímavým pokusem byla inscenace básně K. M. Rilka „Píseň o lásce a smrti Korneta Kryštofa Rilka. S tímto představením se členové divadla představili na Šrámkově Písku a Wolkerově Prostějově. Píseň o lásce a smrti byla rovněž uvedena v rámci Klubu mladých 50. Jiráskova Hronova.

Divadlo Šupina si během svého působení vypěstovalo svou divadelní tvář, vycházející především z lidového komediantství a snad i z mladého pohledu na svět. Letos byla činnost divadla odměněna udělením Umělecké ceny Jihočeského krajského národního výboru.

Divadelní soubor „J. K. Tyl“ ZK ROH ČSD Meziměstí

Miloš Bílek

Dvoreček

Jiráskovo divadlo - pondělí 3. srpna 1981

v 16 a v 19.30 hodin

Režie:

M. Hladík

Scéna:

V. Keller

Scénu zhotovili:

J. Kašpar, J. Hladík, J. Dočkalík

Zvuk, hudba:

A. Zelený, M. Středa

Text sleduje:

V. Kašparová

Světla:

A. Miewald

Osoby a obsazení:

Toník Vošta — J. Raba

Voštová, jeho žena — B. Komiková

Jana, jejich dcera — E. Jetmarová

Jakub Holeček — J. Souček

Kateřina — R. Tůmová

Jiřina Škaloudová, učitelka — J. Fléglová

Kubalová — M. Boháčová

Milan, její syn — P. Hlavatý

Havrda, hostinský — A. Kohl

Vášek Mizera, nádražák — J. Šnábl

Míra Smutek — J. Tůma

Láďa, jeho syn — K. Matějů

SLOVO O HŘE

Dvoreček je hra, v níž divák nachází své problémy, s nimiž se denně setkává a které mu jsou důvěrně známé. Každý, ať už zije třeba v paneláku, má ten svůj „dvoreček“. Lidé nechtějí žít na dvorečku, čímž je myšleno všechno lživé, malicherné, chamtivé, závistivé, kořistnické, podlé, co je mezi námi. Všichni se brodíme v něčem, co denní stereotyp, ze kterého se bojíme vyjít, postavit se tváří v tvář něčemu, co je nové. Ale jednoho dne pocítíme, protože jsme lidé a že musíme, byť s těžkým srdcem, z tohoto „dvorečku“ ven. Moc nám to ale nejde, je to bolestivé, ale uděláme to, nebo se alespoň pro to rozhodneme. Jsme při tom sentimentální, pláčeme, bojíme se o jistoty, které vábí. Odcházejíce ze dvorečků vzdáváme kus sebe, ale zároveň cosi cenného nacházíme.

SLOVO O SOUBORU

Meziměstí leží na samé hranici republiky, v klínu malebných Javořích hor, v Broumovském výběžku. Tato územní poloha způsobila, že historické kořeny českého divadelnictví v Meziměstí sahají do roku 1919, kdy především vojáci, kteří po 1. světové válce zůstali dlouho v Meziměstí, dali základ k dramatické činnosti. Prvním divadelním představením byla hra Černé noci, která byla sehrána na německé scéně spolku u Forstrů. V roce 1931 byl v Meziměstí založen českou menšinou divadelní spolek J. K. Tyl. Spolek pracoval se střídavými úspěchy až do roku 1936, kdy se jeho činnost odmlčela. Po roce 1945 byla činnost obnovena, divadlo se provizorně budovalo na několika místech až bylo nakonec umístěno v rozlehlé nádražní budově ČSD. Divadelní soubor zaznamenal v posledních letech významné úspěchy. Dvakrát se zúčastnil jako reprezentant Východočeského kraje Národní přehlídky ve Vysokém nad Jizerou a v loňském roce zaznamenal soubor největší úspěch ve své historii, neboť byl vybrán s hrou A. Jiráska „Jan Roháč“ na jubilejní 50. Jiráskův Hronov a letos tento úspěch potvrdil další účastí na Jiráskově Hronově, tentokrát s Bílkovým „Dvorečkem“.

Náchodská divadelní scéna
při Náchodském kulturním středisku

Alejandro Casona

Jitřní paní

Jiráskovo divadlo - úterý 4. srpna 1981
v 16 a v 19.30 hodin

Překlad:
Hana Posseltová

Režie:
L. Šmídová

Zhotovení scény:
O. Dobeš, M. Fendrych

Hudba:
V. Hálek

Kostýmy:
Realistické divadlo Z. Nejedlého Praha

Zvuky:
P. Holínský

Světla:
J. Obyt, J. Vorel

Inspice:
B. Tomešová

Text sleduje:
J. Mallátová

Osoby a obsazení:
Poutnice — Mariana Šraitrová
Telva — Vlasta Žitná
Matka — Hana Hofmanová
Adela — Renata Jirmanová
Neznámá — Ludmila Šmídová
Dědeček — ing. Ladislav Hrudík
Martín de Narcés — Jan Tomek
Quico, mlynářský pomocník — Libor Svoboda
Andrés — Tomáš Škvor
Dorina — Štěpánka Troutnarová
Falín — Vítek Krajíček
Dívky — Dana Jirásková, Marie Vakulová,
Lada Krajíčková, Irena Konheiserová
Mládenci — Miroslav Trudič, Michal Gaboda

Přestávka po druhém dějství

SLOVO O HŘE **(aneb Casona o Jitřní paní)**

Jitřní paní je moje nejmilejší hra, protože v ní jsem s láskou a věrností vylíčil svůj rodný kraj, zvyky obklopující mé dětství, lidi, kteří mě naučili mluvit a cítit.

Ti venkované nejsou literárními výtvary vymyšlenými mou obrazností. Poznal jsem je tak, jak jen může člověk poznat druhého; pocítil jsem jejich lidské teplo, jejich smutky a radosti, jejich dřinu a jejich práci.

Ve hře si děti „hrají se Smrtí“. Muži a ženy mého rodného kraje jsou tak zvyklí čelit jí každodenně na horách a v dolech, že se na ni nakonec dívají přirozeně jako na pocestnou, která vyplní své poslání a pak jde dál svou cestou.

Největší filozof smrti, Seneka, byl také Španěl, a ten nás všechny (spisovatele právě tak jako venkované) naučil, že to není nepřítelkyně, ale nutná družka. Že se na ni musíme dívat zpřímá a beze strachu. Že mezi ní a jejím bratrem životem není větší rozdíl než mezi horící a zhaslou lampou.

Ale tato smrtící Poutnice nepřichází, aby se těšila ze svého ničivého úkolu. Naopak přichází nám říci: „Jak je krásná láska a život! A jaká škoda, že se to všechno jednou musí zničit, aby se z jejich popela zrodily nové životy a nové lásky!

Uruguay 1962 - z dopisu A. Casony k představení v MDP Praha.

SLOVO O SOUBORU

Ochotnické divadlo v Náchodě má bohatou tradici. Již v roce 1870 je ustanoven Spolek divadelních ochotníků, který působí po malých změnách až do zřízení Domu osvěty, později Náchodského kulturního střediska a stává se jeho stálým divadelním souborem.

Jak přicházejí do souboru noví členové, vesměs mladí, mění se i názvy souboru na „Divadelní studio mladých“, „Divadlo mladých“ a v roce 1977 dostává název „Náchodská divadelní scéna“.

Ze své mnohaleté úspěšné divadelní činnosti jmenujme alespoň r. 1967, kdy se hrou J. Vrchlického „Soud lásky“ se soubor zúčastnil Jiráskova Hronova. Dále pak rok 1975, kdy Rozovova hra „Hledání radosti“ se dostává na Festival ruských a sovětských her ve Svitavách. Hned v následujícím roce 1976 se soubor se hrou J. K. Tyla podle J. N. Nestroje „Enšpígl“ zúčastňuje divadelní přehlídky v Chlumci.

Uvedením hry A. Casony „Jitřní paní“ na 51. Jiráskově Hronově je dalším výrazným úspěchem našeho souboru, který po vyřešení generačního problému pracuje velmi intenzivně.

Z připravovaných premiér bychom chtěli uvést N. Brixy „Případ Forester“ a K. Zanussi, E. Żebrowski „Hry žen“. (Podzim 1981, leden 1982.)

Ludmila Šmídová, režisérka

STUDIO Divadelní soubor MěstKS Volyně

**Wolfgang Kohlhaase -
Rita Zimmerová**

Ryba ve čtyřech

**SZK ROH MAJ Slávie - středa 5. srpna 1981
ve 14.30 a v 17 hodin**

**Režie:
Jaroslav Kubeš**

**Scéna:
ing. arch. Libor Erban, j. h.**

**Hudba:
Pavel Hrdina**

**Zvuk:
Václav Holín**

**Světla:
Jiří Houzím**

**Technická spolupráce:
Milena Hejtvánková, Josef Cinádr**

**Osoby a obsazení:
Karolína Heckendorfová — Jitka Dvořáková
Cecilie Heckendorfová — Hana Crhová
Klementýna Heckendorfová — Marcela Cinádrová
Rudolf Moosdenger — Jaroslav Kubeš**

SLOVO O SOUBORU

Na podzim roku 1977 se ve Volyni sešla poprvé skupina mladých lidí, kteří chtěli poznat a naučit se chápat divadlo — tak byl položen základ ke vzniku nového amatérského divadelního souboru, dnešního STUDIA Městského kulturního střediska Volyně.

Prvním představením STUDIA byli Dostálovi a Pogodovi Výtečníci, kteří dali každému možnost ochutnat radost z potlesku a smíchu publika. Ale mezi tím se znovu zkoušelo... a přišla druhá premiéra: Hana Bednářová — Daň zrání. Hra zamýšlená spíš jen na přípravu. Úspěch nebyl valný, dozrát se zkrátka nedá přes noc, ale přežili jsme to a přežilo to i divadlo.

Poslední, třetí inscenace autorů Wolfganga Kohlhaase a Rity Zimmerové „Ryba ve čtyřech“ měla premiéru 24. listopadu 1980 ve Volyni. A ať toto představení označíme jako morytát, ztřeštěnou komedii, groteskní obraz nebo absurdní horror, pro nás zůstalo hrou. Hrou na divadlo.

Divadelní klub při VDK Kraslice

Ludwig Holberg
Jeppe z Vršku

Jiráskovo divadlo - středa 1981 v 16 a v 19.30 hodin

Režie:
Stanislav Sajdl

Scénografie:
Pavel a Anna Losovi

Hudba:
Klement Holý

Technická spolupráce:
Zdeněk Továra

Světla:
Roman Holubjak

Text sleduje:
Táňa Černá

Osoby a obsazení:

Jeppe z Vršku — Jan Macháček
Nila, jeho žena — Jarmila Sajdlová
Baron — Pavel Los
Kristián — Jiří Havlíček
Frederik — Stanislav Sajdl
Bára, hostinská — Jarmila Sajdlová
Správce — Zdeněk Smrž
Bětka, jeho žena — Olina Nováková
Kostelník — Zdeněk Kloufar

SLOVO O HŘE

Autor hry Ludwig Holberg (1684-1754) je dánský dramatik, uznávaný jako zakladatel dánského národního divadla a dnes nazývaný Molierem severu. Napsal 32 komedií a všechny s charakteristickou satirickou notou, kritizující tehdejší feudální společnost. Nejznámější a nejvíce hranou komedií je právě Jeppe v Vršku nebo také Jeppe z Kopečku. Objevuje se v ní prastarý motiv komedií — převrácení vztahů mezi lidmi, chudák se stává pánem a pán jeho podřízeným. Skupina mladých šlechticů, kteří stráví prázdniny na panství jednoho z nich, si z „recese“ udělají žert z chudého sedláka a na tomto faktu se odehrávají vtipné situace a gagy. Ve hře jsou však i slova, která nutí k přemýšlení a která odhalují charaktery podobných lidí, se kterými se setkáváme i v dnešní době. Proto je dobré tuto komedii uvádět na jevišti v nové úpravě a zpracování i dnes.

Bohužel na našem divadle „Jeppe“ příliš nezdomácněl. Pokusem o přepracování této nejslavnější Holbergovy komedie je „Spáč“ (adaptace Miloše Hlávky z roku 1943) v hlavní roli se slavným Sašou Rašilovem. Národní divadlo uvedlo tuto komedii v šedesátých letech v hlavní roli tehdy byl Rudolf Hrušínský. A to je prakticky všechno, co profesionální jeviště této komedii věnovalo.

Do dnešní podoby „Jeppeho“ upravil, volně zpracoval a aktualizoval režisér Národního divadla Jaromír Pleskot. A s několika úpravami ho v této podobě shlédnete i vy v podání Divadelního klubu VDK Kraslice. Věříme, že se budete bavit stejně dobře, jako diváci na celém světě po celá staletí.

SLOVO O SOUBORU

Letošní sezóna je ve znamení 20. výročí založení souboru. Jde tedy o soubor poměrně mladý, který neměl možnost navázat na divadelní tradici. Své postavení u publika měl ztíženo tím, že Kraslice jsou převážně městem hudby a o divadelní činnost nemělo kraslické obcenstvo zájem. Soubor tedy začínal studiem her určených především dětem. Úroveň se postupně zvyšovala a v roce 1973 se soubor účastnil národní přehlídky souborů hrajících pro děti v Ostravě-Porubě. Zde hrál pohádku M. Stránského „Kašpárek a loupežníci“. Soubor je pravidelným účastníkem krajských přehlídek her pro děti. Poslední nastudovanou pohádkou byl Čtvrtkův „Modrý kosatec“. Scéna a kostýmy této hry, jejímiž tvůrci jsou členové souboru, manželé Losoví, měly velký úspěch na pražském quadrienale.

Dospělého diváka se soubor snažil získat hrami, např. Právo na hřích, Čtyři z velkoměsta, Úplně zbytečné parohy apod. S postupem doby se zvyšovala i dramaturgická úroveň souboru. Byly nastudovány hry: R. Ibragimenkova Jako lev, Szarkadyho Ztracený ráj a další. Na krajské přehlídce v Horažďovicích byla s velkým úspěchem hrána Horníčková Malá noční inventura. Dnes vám nabízíme Holbergovu hru Jeppe v Vršku a věříme, že bude vlídně přijata.

Dramatický odbor A. Jiráska KK ROH Úpice

Valentin Krasnogorov

Tak kdo k čertu odejde?

Jiráskovo divadlo - čtvrtek 6. srpna 1981

v 16 a v 19.30 hodin

Režie:
Milan Kýnl

Scéna:
Jaromír Vosecký

Technická spolupráce:
S. Kábrt, V. Müller, V. Smutný, P. Šafařík,
J. Kult, Z. Dietrich, V. Husáková

Text sleduje a představení řídí:
Jana Rejdáková

Osoby a obsazení:
Nikolaj Nikaronovič — ing. V. Hetflejš
Štěpán Semjonovič — K. Matýska
Jura — J. Kadaník
Andrej — J. Jebousek
Praskovja Fjodorovna — J. Kýnllová
Ljuba — Z. Rozumová
Marie — J. Kýnllová ml.

SLOVO O HŘE

Úspěch této satirické komedie na sovětských jevištích spočívá právě v pravdivém vystižení některých nedostatků a záporných jevů morálky socialistického člověka. Jistě nelze požadovat, aby dramatický autor ve své hře poukázal na vše, co nás bolí a trápí. Kladem této hry však zůstává, že se autorovi podařilo v jednoduchém příběhu poodhrnout závoj nevšimavosti a v satirické nadsázce cílevědomě odhalit velké i malé problémy určitého modelu pracovního prostředí. Autor hry přivádí na jeviště galerii různorodých postav a postavíček, které ať tomu chceme či nikoliv, hovoří o nás. Poukazuje na nezdravé ovzduší mezilidských pracovních vztahů a hlavně na nutnost řešení palčivých problémů, které stojí v cestě rozvoji naší společnosti. Tato hra má bezesporu svou opodstatnělost a jistě splní svoje poslání burcovat z letargie a netečnosti. Hra je ostrou karikaturou, sžíravou satirou, která byt v komediální poloze, jasně odhaluje vše negativní a škodlivé, poškozující nejenom určitého jedince, ale celou společnost.

SLOVO O SOUBORU

V roce 1974 zaznamenal úpický divadelní soubor významné jubileum — završení stopadesátileté tradice ochotnického divadla v Úpici. Zároveň přinesl tento rok i významnou aktivizaci souboru. Současně s již tradičně úspěšným repertoárem klasickým a oddechovým se začíná významně prosazovat i současná divadelní tvorba našich i zahraničních autorů, např. Zahradníková hra „Sólo pro bicí (hodiny)“, „Sonatina pro páva“, Jílkův „Silvestr“, Eliášková hra „...a ten měl tři dcery“. Právě s těmito tituly slaví soubor největší úspěchy i na Jiráskově Hronově. Neznamená to ovšem opuštění tradičního oddechového repertoáru jako např. „My fair Lady“, „Slaměný klobouk“, Mamzelle Nitouche“, Insce-nace sovětských autorů zastupují např. Tabukašviliho „Valčík na rozloučenou“ a poslední hra V. Krasnogo-rova „Tak kdo k čertu odejde?“, s níž se Úpičtí zúčast-ní i letošního 51. Jiráskova Hronova. Soubor se aktivně účastní i řady amatérských divadelních festivalů, ale také se zapojuje do organizace divadelních festivalů, mezikrajsových a krajských přehlídek ve svém městě. Řada ocenění svědčí o tom, že soustavná cílevědomá práce přináší výsledky a zařazuje soubor mezi přední divadelní soubory ve Východočeském kraji.

Alexandr Mitta

Sviť, sviť má hvězdo

SZK ROH MAJ Slávie - pátek 7. srpna 1981
ve 14.30 a v 17 hodin

Překlad:

Ladislav Vančura

Režie:

Peter Scherhauser

Hudba:

B. Čajkovskij

Scéna:

Martin a Jana Zbořilovi

Asistent režie:

Martin Viktorin

Výtvarná spolupráce:

Jana Vlková, Luděk Žilka

Technická spolupráce:

Karel Spielvogel, František Klápa, Petr Kamenický,
Jiří Kaňka, Petr Vosecký, Pavel Ježek

Inspicient:

Helena Solarová

Osoby a obsazení:

Remasum — Jaroslav Fišer

Kriša — Darina Poplštejnová, Jana Vlková

Kinař — Václav Roleček

Malíř — Jan Hendl, Emil Makal

Vypravěč — Martin Viktorin

Štábní důstojník — Pavel Grégr

Serduk — Oldřich Hrůza

Ochrim — Pavel Tůma, Luděk Žilka

Kníže — Petr Záruba

Bandita — Pavel Halamka

Žena malíře — Blanka Zárubová, Karolina Frydecká

Žena št. důstojníka — Marie Martínková

Důstojník — Jaroslav Kvapil

1. zpěvačka — Irena Křištofová

2. zpěvačka — Zora Štancová

Voják — Milan Poboček

Dále hrají:

Karolina Frydecká, Zuzana Kunešová,

Dagmar Slaninová

V doprovodném filmu hrají:

Muž — František Klápa

Žena — Jana Žáková

Plavčík — Jan Doubrava

Dítě — Martina Symonová

Hudební doprovod:

Petr Mašlaň (klavír, foukací harmonika, drimba)
Ota Kmínek (kytara, foukací harmonika, drimba)

SLOVO O HŘE

„Celá Rus stažena obručemi ohně... celá Rus v mukách velikého přerodu...“ To jsou dvě stránky krutých let občanské války, spojené se zahraniční intervencí proti sovětskému Rusku. Na jaře 1918 se vylodují anglická, francouzská, americká, japonská a italská vojska. V květnu 1918 se k nim připojují československé legie. Němci vysílají vojska do Finska a obsazují území Donu a Krym. Eseři organizují povstání v Moskvě. Admirál Kolčak se prohlašuje za správce říše. Generálové Denikin a Wrangel a dohodová vojska se vylodují na Krymu a v Oděse. V průběhu občanské války navíc vznikají i tzv. zelené bandy, složené z dobrodruhů a anarchistů, kteří se nechťejí podřídit zákonitosti na územích spravovaných sovětskou vládou.

Boje mezi rudými, bílými a zelenými tvoří pozadí našeho příběhu o obyvatelích městečka Kopřivka, o nadšeném herci Remasumovi, který si táhne celý svůj svět na káře a je posedlý touhou hrát nové divadlo, o naivním malíři Feďovi, který by chtěl namalovat celý svět a o jejich múzách, které za války nemlčely.

O tom všem a nejen o tom je náš příběh.

SLOVO O SOUBORU

Amatérské divadlo Lucerna bylo založeno 6. ledna 1975. Prvním zřizovatelem byl OV SSM Prahy 4 — klub Amfora. Po neshodách s ním divadlo Lucerna přešlo pod nynějšího zřizovatele, Kulturní dům hl. m. Prahy. Od této doby divadlo hraje v Malostranské besedě.

Začátky souboru byly, co se týče zaměření, v muzikálu spíše směřující až k operetě.

Pomocí metodičky KPD s. Dagmar Drašnarové byla navázána spolupráce s brněnským režisérem Divadla Na provázku, Z. Pospíšilem. Ten přišel mezi tento mladý soubor (věkový průměr členů činil kolem 25 let) s vlastní hrou „Balada pro banditu“, podle románu I. Olbrachta „Nikola Šuhaj“. Přínosem tohoto režiséra bylo, že se soubor přeorientoval na úplně jiný typ divadla. Byl mu bližší tím, že vyhovoval mentalitě mládeže. Hrál se uprostřed diváků v kruhovém prostoru s minimálním použitím rekvizit, které spíše byly použity jako symboly reálných věcí př. kytara se měnila v rukou herců v pušku, dítě, sekýru. Při této náročné inscenaci se i tancovalo, hrálo, zpívalo.

Od této chvíle se divadlo Lucerna zaměřilo na formu tzv. syntetického divadla a snaží se v této linii pokračovat i dnes.

Se Z. Pospíšilem se ještě nastudovaly Šukšinovy „Charaktery“. Divadlo má i vlastní režiséry — je to Martin Viktorin, který nastudoval „Písně sladké Francie“ a Orkényho „Rodinu Tóťů“, Jaromír Kazda — Dostojevského „Bílé noci“.

Dalším výrazným přínosem pro divadlo byla spolupráce s „provázkovým“ režisérem Peterem Scherhauserem, který nastudoval kompozici z Jiráskových textů „Byl A. J. ...“ nejnovější inscenaci „Svíť, svíť má hvězdo“ od A. Mitty.

Součástí divadla je jeho hudební skupina, protože v každé inscenaci je použita složka hudební, která je velmi důležitá a neoddelitelná od představení.

Během několika let své existence se divadlo zúčastnilo některých soutěží a přehlídek:

- r. 1978 — VI. mezikrajoová přehlídka v Táboře — Balada pro banditu
VI. Festival mladého amatérského divadla Poděbrady
IV. Přehlídka pražských amatérských divadelních souborů
Festival Divadelní Příbyslav, 48. Jiráskův Hronov
- r. 1979 — XII. ročník Palarikova Raková
49. Jiráskův Hronov — Charaktery
VII. Festival mladého amat. divadla Poděbrady — Bílé noci
V. Přehlídka pražských amat. divadelních souborů — Charaktery
VII. Národní přehlídka ruských a sovětských divadelních her Svitavy 1979 — Charaktery
Evropské divadelní slavnosti
„EUROTAGE 79“ v Heidenheimu — NSR — Balada pro banditu
- r. 1980 — XXIV. Divadelní máj (mezikrajoová přehlídka národní soutěže amat. div. souborů v Bruntále) — Rodina Tóťů
VIII. Festival mladého amat. divadla Poděbrady — Rodina Tóťů
VI. Přehlídka pražských amat. divadelních souborů — Rodina Tóťů
I. mezinárodní divadelní festival Fokus 80 ve Schwanbergu — Rakousko — Balada pro banditu

Malá scéna LŠU a OKS Gottwaldov

Alexej Arbuzov

Irkutská historie

Jiráskovo divadlo v pátek 7. srpna 1981 v 16 hodin
a v sobotu 8. srpna 1981 v 19.30 hodin

Režie:

Antonín Navrátil

Světla:

Zdeněk Malota, Jaroslav Pešák

Zvuky:

Vladimír Komora

Osoby a obsazení

Valja — Vlasta Tichá

Sergej — Dušan Hřebíček

Viktor — Jan Imrýšek

Denis — Milan Macura

Rodik — Dušan Škubal

Lapčenko — Zdeněk Kundera

Zinka — Jana Pšenčíková

Maja — Regína Kuštuříková

Ňura — Pavlína Chlopčíková

Muž — Josef Kundera

Děvčátko — Pavla Garlíková

Sestřička — Jitka Komorová

1. mladík — Zdeněk Julina

2. mladík — Milan Macura

Toník — Martin Sýkora

Lera — Gabriela Mazalová

Larisa — Dagmar Dědková

Serďuk — Josef Holcman

Chór — členové souboru Malá scéna

SLOVO O HŘE

(citace ze scénáře)

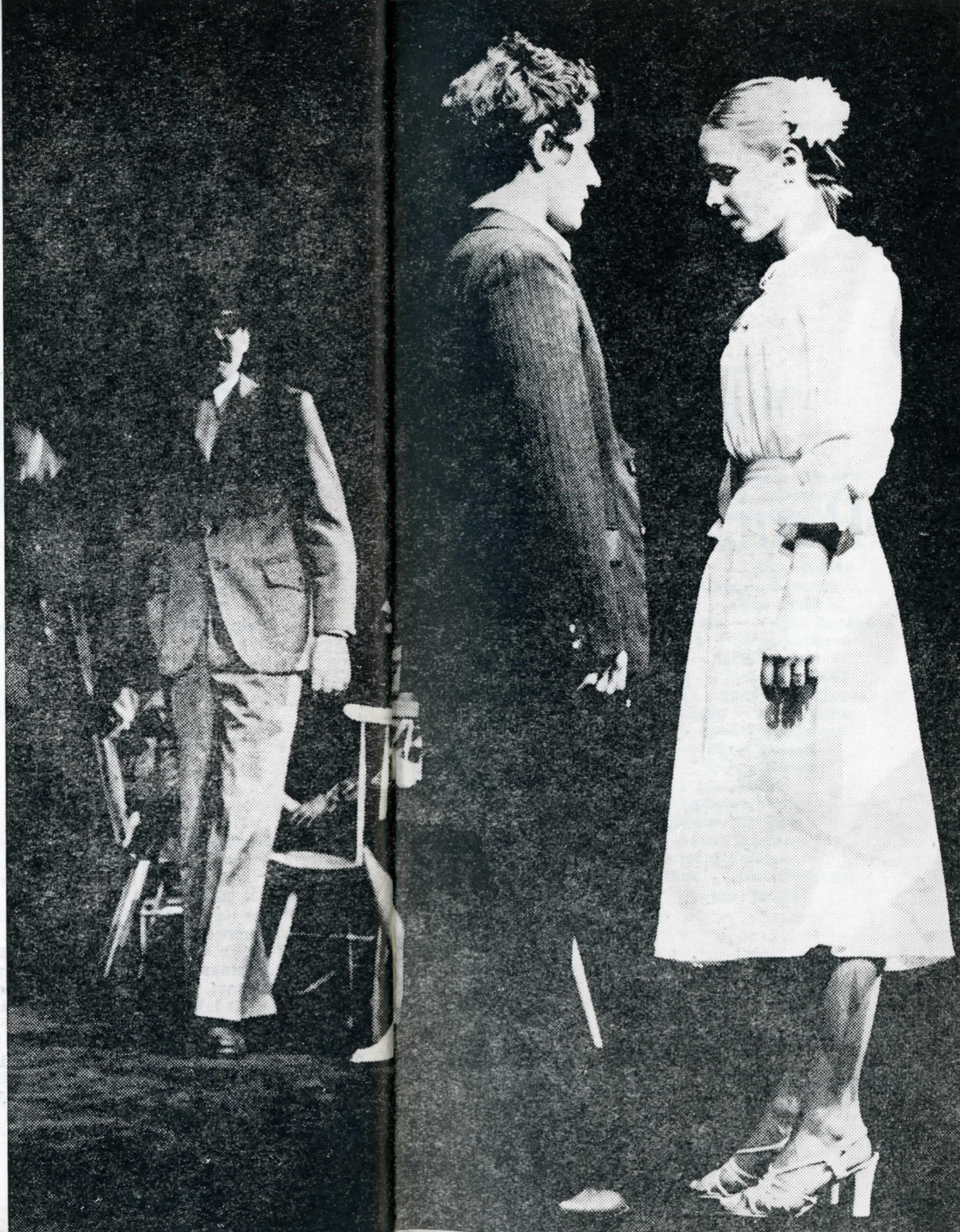
...Škoda, že nejsem vynálezce. Víte, jaký přístroj bych vynalezl? Takový, aby prosvěcoval zamilované, určoval stadium a povahu jejich lásky a dovoloval nebo zakazoval uzavírat manželství...

...co zůstane po člověku, když umře? Dílo a na to lidi nikdy nezapomenou. Až budou jednou žít v komunismu, to pak už vůbec nebude smrt, protože všechno, co lidi udělají bude stokrát lepší než to, co jsme dokázali...
...nic vás nebaví, ani váš vlastní život, ani lidi kolem. Je to ostuda, žít takhle dnes, v téhle době. Víte, jak to bude zlé, když na to přijdete pozdě...?

...Člověk nežije na zemi jen tak pro nic. Jeho největším úspěchem je, když jeho dílo mění všechno, co je kolem, k lepšímu...

...když člověk dělá nějakou práci, stává se tou prací sám lepší, než byl předtím...

...lidi musí být na světě šťastní

Divadelný súbor MAKYTA pri DK ROH Púchov

Milo Urban

Beta, kde si?

Jiráskovo divadlo - pátek 7. srpna 1981 v 19.30 hodin
a v sobotu 8. srpna 1981 v 16 hodin

Úprava hry:

Miloš Pietor

Režie:

Emília Čibenková

Umělecká spolupráce:

Miloš Pietor

Scéna:

Jozef Ciller

Kostýmy:

Gita Polóniová

Hudba:

Peter Mešo

Technická spolupráce:

**Matúš Zemla, Ján Bednár, Stano Kozáčík,
Jozef Paganík, Ladislav Drobný, Helena Faktorová,
Anna Molitorová, Alexej Čibenka**

Osoby a obsazení:

Ondrej Brtáň, gazda — Villiam Hodoň

Uľa, jeho žena — Emília Záleská

Beta, jejich dcera — Táňa Kysucká

Hana Horecká jeho sestra — Magda Boráková

Šimčička, švagrová — Oľga Zelková

Turoň, kmotr — Ladislav Švec

Katra, jeho dcera — Jarka Botošová

Košľava, mestanka — Anna Gajdošíková

Taraj, starý mládenec — Karol Jurík

Čobejka, selka — Helena Cengelová

Zvėdavec I. — Karol Kosina

Zvėdavec II. — Štefan Škripec

Richtár — Leo Majtán

Žandár — Ladislav Kunst

Jano — Marian Hruška

Farár — Anton Jagelka

Lékař — Jozef Bellovič

Hospodyně na faře — Mária Pajerská

Kostelník — Jozef Pastorek

SLOVO O HŘE

Inscenací divadelní hry Milana Urbana „Beta, kde jsi“ pozdravili členové DS Makyta 35. výročí svojí činnosti. Je to v pořadí již 90. premiéra divadelní hry tohoto souboru, který po dobu 35. let soustavně a systematicky pracoval.

Řada herců, kteří v této inscenaci hrají, patří k zakladatelům a prvním členům souboru.

Protože soubor byl založen v památném roce 1945, snažil se tento významný mezník v dějinách našich národů vtisknout stejně jako postupně další důležité hospodářské, politické a kulturní přeměny života naší společnosti do svého repertoáru. Tato veřejně prospěšná činnost souboru byla oceněna udělením státního vyznamenání „Za vynikající práci“ (v roce 1964) a „Ceny Antonína Zápotockého“ (v roce 1975) a dalších ocenění. Kromě divadelních představení připravuje soubor pravidelně i řadu estrádních vystoupení, pásem poezie i kulturní programy k významným výročím a událostem.

Již několik let jdou ve šlépějích svých předchůdců mladí členové souboru, kteří postupně přebírají pomyslnou štafetu ochotnické činnosti v Púchově.

Na Jiráskově Hronově vystoupí púchovský soubor již podeváté (v roce 1974 se nemohl přehlídky z technických důvodů zúčastnit) a vynasnaží se, stejně jako v minulých letech dobře reprezentovat slovenské ochotnické divadlo a nezklamat důvěru svých příznivců.

